

מניפסט: כדאי לאישה לסרב ללכת ל"מקומות העבודה" רקפת וינר עומר

האישה מנוסחת בתרבות ככזו שחסר לה, למרות שלא חסר לה דבר. כל עוד היא מנוסחת כך, הגבר תמיד יהיה לה את מה שכביכול לו יש.

כאן קריאה לאישה לסרב ללכת לעבודה.

הפוליטי:

באופן ציבורי מניפסט זה מגלה חוסר אחריות כלפי מי שאחרת ממני, ושאין לה את הפריבילגיה לסבול באותו אופן בו אני סובלת.

המניפסט פונה למי שהיא כמוני: נראית בדיוק כמוני, סובלת מדכדוך, שייכת למעמד הבינוני, ונתונה לשליטה ע"י הימצאותה בתרבות.

היא גם נמצאת במערכת יחסים עם גבר: נשואה או חיה עם גבר, מקיימת יחסי מין או מאוהבת בגבר, קורה שהיא נתקלת במבטו של גבר.

האהוב:

יחסים בתוך התרבות מכוונים את האישה להתאים את גופה ולהפוך את עצמה באופן שלא מדברים בו לשפחת מין.

מעשית, הרבה נשים נהנות להיחדר ע"י אבר המין והן מאושרות לרגעי תוך כדי זה שהן מתאימות את עצמן ומדחיקות את חוסר ההתאמה המובנה בין המינים.

לכאורה יש אפשרויות רבות: אישה יכולה להיחדר ע"י גבר שאבר מינו רפוי בדרכים אחרות, כך פרק הזמן יוגדר על ידיה ולא ע"י הזקפה. היא יכולה להחדיר לפתח הישבן שבגבר מעדר חלוד שיניים ולגעת בגבר על כל שטח פני העור של גופו בדרכים שלא מביאות לחדירה.

אך האישה הופכת את עצמה למספקת צרכיו המדומיינים של מישהו והאהבה מוגדרת לפי הזקפה ונערכת בהתאמה אליה. אפילו אם הגבר לא רוצה כלל באישה.

האישה נדרשת ע"י חוסר ההתאמה הזו המובנה בתרבות, לספק בתוך מערכת היחסים האינטימית עם אהובה, בן זוגה, הפרטנר המיני שלה והגבר שלא רצה בה שירותי מין.

כסף:

על שירותים אלו הגבר צריך לשלם בכסף.

שמחה:

נדמה לי שאפשר לומר כי במצבנו הכלכלי החוקי והפוליטי השתפר באופן דרסטי. נדמה לי שאפשר גם לומר כי מצבנו הנפשי הורע.

הכדאי:

במדינות בהן התפתחה טכנולוגיה שהופכת את כוח העבודה הביתי לא נחוץ להישרדות, התחזקו תנועות שחרור נשים שלחמו, בין היתר, על זכותן של נשים שכבר לא נחוצות בבית לעבוד ולהתפרנס.

למעשה, כוח העבודה הזה שהפך מיותר יכול היה להתפנות ללימוד, ולהולכת שינוי חברתי, פוליטי, מיני ותרבותי. למשל שינוי שייצור דרכי השפעה מרכזיות בחברה אשר לא נקבעות בממדים של כסף, טכנולוגיה או כוח צבאי. שינוי שהיה הופך על פניו את הגדרת המינים בתרבות, את יחסי הכוחות באינטימיות ובשפה או את הסוואת הקשר בן מין לכסף. אבל זה לא היה משרת את האינטרסים של הגברים במעמד הבינוני.

הפמיניזם הפך כדאי לגברים ואפשר להפנות את כוח העבודה שהתפנה ל"מקומות עבודה", להגדיל את רמת ההכנסה של המשק הביתי מה שבעיקר גברים יוכלו לנצל וליהנות ממנו, "לעייף" את הנשים בעבודות מתישות שלא יכולות להביא לידי ביטוי את כישוריהן וכישרונותיהן ולהרוויח פחות על שעת עבודה באופן דרסטי כדי שיאלצו להישאר תלויות כלכלית בגברים.

נשים החיות עם גברים הן ממילא תלויות בגברים במידה ניכרת וממילא מספקות שירותי מין לכן הן לא צריכות ללכת ל"מקומות עבודה".
הן צריכות להישאר פנויות בשעות בהן היו אמורות ללכת לשם ולהקדיש את הזמן הזה לצבירת כוח. נשים צריכות להיות פנויות ולעסוק באמנות!

אין הכוונה לכך שנשים תדחקנה יותר את צורכיהן ותתאמנה עצמן יותר מבחינה מינית תמורת החופש שלהן אלא ההפך. יש להכיר בכך שבאופן מובנה, בתוך התרבות, הנאתה המינית העמוקה ביותר של האישה (אליה יש לשאוף!) משאירה תמיד עודף בו היא הופכת למספקת שירותי מין. לפי הגדרת המינים בתרבות (לגבר "יש" לאישה "חסר") לפי הכלכלה המינית שתוארה לעיל ולי מצבן הכלכלי של נשים לעומת מצבם של גברים, כל גבר תמיד חייב לכל אישה ולכן, מוסרית, הגבר צריך לעבוד יותר ולשלם לאישה בלי שהיא תצטרך לעשות שום דבר נוסף מלבד להיות אישה.

פרקטית, כל יחסים בין גבר לאישה בתרבות הופכים באופן מובנה את האישה לזונה תחת מסווה של שוויון ושיתוף.
מתוך האפשרויות העומדות בפני האישה האפשרויות הכדאיות לה הן או סירוב ליחסים עם גברים (דבר שהוא בלתי אפשרי גם עבור מי שנמנעת מכל מגע עם גבר! או סירוב לכל תנאי חיים אחרים שהם פחותים מתנאי חייה של זונת צמרת תוך ניצול הטיעונים האלה לטובתה).

כל זה יגדיל כמובן את תלות האישה בגבר, משום שהגבר הוא זה שיקבע באופן רשמי מי שהיא.
לכן הסדר כזה הוא הדרך היחידה לאוטנטיות ביחסים בין המינים.

לכן הסדר כזה הוא הדרך היחידה לאהבה בין המינים והוא הכרחי גם במחיר של ניתוחים וטיפולים מיותרים ברגליים התחתונות ובעצמות הרגליים התחתונות שגברים יעברו בעידודן של נשים תוך שהן מנסות לא להסגיר את הסכנה הפואטית בה הן נמצאות.

הטקסט הופיעה לראשונה כחלק מתערוכת יחיד של האמנית רקפת וינר עומר, **כדאי לאישה לסרב ללכת למקומות**, סלון מזל, תל אביב, פברואר, 2003